

Harputlular ve Harputlu Ermeniler

Bizler sürekli savařların içerisinde olduėumuzdan ya da toprak dűřkűnű olduėumuzdan sanayi yűnűnden Ermenilere baėımlıymıřız. Aklınıza gelebilecek her tűr sanayi űrűnűnű Ermeniler űretirmiř. Bundan dolayı da űlkenin ekonomisinin de bir kısmında Ermeniler etkiliymiř.

Geçmişimizin en iyi ustaları da Ermenilerden yetişirmiş. Bizde yetişen en iyi ustalarda Ermeni Ustaların yetiştirdiği ekidlerden (ıraklardan) gelme imiş.

Harputluların çoğunun en sadık dostu, en samimi arkadaşı Ermeni'ymiř. Bu insanların gűzel arkadaşlıkları, insanlıkları bizim atalarımıza huzur verirmiş. Bu nedenle de onlarla alışveriş yapmak kimsenin zoruna gitmezmiş. Hatta mutlu olurlarmış.

Harputlular ile Harput'ta yařayan Ermeniler o kadar birbirlerine kenetlenmiř ki Harputlular gurur duya duya Ermenilere Sadık-ı Milliye bile diyorlarmıř. űnkű bunlar sayesinde memleket çok daha hızlı geliřmekteymiř ve hayat daha bir neřeli gemekteymiř.

Bu huzur dolu yıllar, 1800'lű yıllarda Harput'ta yapılan Amerikan ve Fransız okulları aılana kadar sűrműř. Ne zamanki bu okullar açılmıř ve buralarda Ermeni vatandaşların çocukları okumaya bařlamıř o zaman dűzen aėır aėır bozulmaya bařlamıř.

Devlet politikası gereėi yabancı okullarda sadece Tűrke űğretmeni Tűrk'műř. Bu yűzden eėitim veren yabancılar kűcűcűk sevilerin beyinlerini sulandırmıřlar ve onları tam bir Tűrk dűřman yapmayı bařarabilmiřler.

O zamanki eğitim sistemi ile bizim bu çocuklarımız bilinçli yetişmesi için arada sırada teftişler yapılırsa da yine de yabancı muallimler nifak tohumlarını ekmeyi başarmışlar.

űlkeyi bűlme isteyenler ilk etapta azınlık hakkı, toprak hakkı vs. diyerek bu talebelerimizin ebeveynlerini de kandırmayı bařarmıřlar. Talebelerde bu okullardan mezun olduktan sonra muallimlerinin űğrettiklerini harfiyen yerine getirmiřler ve kinlerini kismaya bařlamıřlarmıř.

Aslında bu vatandaşlarımızda ilklerde toplum içinde pek huzurlu yaşarlarmış ama şeytan durmamış işte. Hain emeller isteklerini gerçekleştirmiş ve psikoloji bozarak Ermeni arkadaşlarımızı da kandırmışlar.

Olay öyle bir boyuta gelmiş ki artık can ciğer dolaşan Ermeni-Türk arkadaşlar bile birbirinden şüphe duymaya başlamışlar. Bunun üzerine ufak tefekte olsa bazı bölünmeler oluşmuş.

En sonunda kafası karışan bazı Ermeni vatandaşlar eylem planı vs. türlerden bahsederken bazıları da ülkenin birlik beraberliği için bunları uyarırlarmış.

Bir süre sonra kıyamet kopmuş, olan olmuş. Bir gece isyancı Ermeniler aldıkları karar üzerine Sarayhatun Camiine ani baskın yapacaklarmış. Zaman olarak Sabah namazını seçmişler. Sabah namazı kılınırken oradaki insanları yok etmeyi düşünmüşler. Bu durumu iyi niyetli olan Ermeni Vatandaşlar haber alıp almaz direkt nizamiyeye bildirmişler. Bunun üzerine Askerimizde eylem gerçekleşmeden isyanı bastırmış.

İsyan önlenince isyan yapanların ceza karalı verilmiş. Bu isyancıların memlekette kalmaları hem kendilerinin emniyeti açısından hem milletin saadeti açısından şart olmuş ve isyan yapan kişilerin memleketten ayrılmaları için karar verilmiş.

Ülkemizin, memleketimizin ekmeğini yiyen bu kardeşlerimizin iki tane cahilin yüzünden bizi sırtımızdan vurmasının sonucu çoğu Ermeni vatandaş artık Amerika'ya veya Fransa'ya gitmişler.

Bu arada aralarında iyi niyetli olan, isyan çıkarmayan Ermeni vatandaşlarımız istedikleri takdirde ebediyen milletimizle birlik beraberlik içinde yaşamaya devam edebilecekleri de kendilerine bildirilmiş. Lakin çoğu ben kalırsam arkadaşlarıma, milletime nankörlük etmiş olmaz mıyım deyip hep birlikte terki diyar etmişler.

İşte, bir bilinçsizlik, bir isyan, bir dilenış sonucu doğup büyüdükleri bu güzelim topraklardan tamamen uzak kalmışlığın sebebi. Peki, bu durumda devletimiz en doğru kararı almamış mı? Kim bizim yerimizde olsa aynı şeyi yapmazdı.

Sinan İNCİ
25 Haziran 2006 17.08
ELAZIĞ